

Ὁ Λουδοά συνήλθεν εἰς ἐκυτόν, καὶ ἡ ὄψις τοῦ ἀπέκτησε τὸ φυσικὸν χρῶμα.

— Ναί... συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε! ἀπήντησεν. Εἶχα μίαν ζάλην, ἐργάστην πολὺ τὴν πρὸς τοῦ νύκτα... αἱ ἰδέαι μου δὲν εἶνε εὐκρινεῖς... πάσχω.

— Αὐτὸ ἔλεγα κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς. Πήγαινε ν' ἀναπαυθῇς, Λουδοά! θ' ἀποστειλῶ τὸν διορισμὸν διὰ τινος τῶν γραμματέων μου.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Λουδοά, συντέμνων ὅσον ἡδύνατο τὸν χαιρετισμὸν καὶ ἀπελθὼν περίλυπος ἕως θανάτου.

— Πόσον εἶνε ὀγίλος! εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του.

— Κυττάξατε, Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία ἀνυψοῦσα τὸ κέντημά της μέχρι σχεδὸν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ βασιλέως ἐτελείωσα τὸ ἄνθος τοῦ κρίνου. Εἰργάστην καλὰ, μοῦ φαίνεται.

— Εἶνε λαμπρὰ ἡ ἐργασία σας, μαρκησία. Εἰπέτε μου· εἰδετε ὅτι ἀντέστην εὐσταθῶς με ὅλας τὰς κατηγορίας τοῦ Λουδοά, καὶ ἀνεφέρθη μόνον εἰς ὅσα μοῦ εἶπεν ὁ κύριος δοῦξ τῆς Μαίνης; ἀλλ' αὐτὸς ὁ Λαβερνὴ εἶνε πράγματι καλὸς; Ἐγυρθετε περὶ αὐτοῦ;

— Μεγαλειότατε, ἀνῆκει εἰς γένος τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ διαψεύσῃ. Τὸ μῆσος δὲ τοῦ κυρίου Λουδοά κατὰ τοῦ νέου αὐτοῦ, θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀργότερον καὶ θὰ ἴδετε.

— Φθάνει, μαρκησία... Κυττάξατε τὸν Λουδοά, ὅστις διέρχεται τὴν αὐλήν... Πῶς περιπατεῖ!... σταματᾷ διὰ ν' ἀναγνώσῃ ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν τοῦ ἐνεχείρισαν. Αἶ!... πῶς ἀναπηδᾷ! Τί κυττάζῃ ἐκεῖ πέραν, Θεέ μου;... Τί εἶνε; Ἐνας ἄββαξ... δύο ἄνδρες ὅπου ἐναγκαλιζόμενοι καὶ ἐν κυνάριον, τὸ ὁποῖον ὑλακτεῖ... Ἀ! ὁ Λουδοά ἀφηνίασεν.

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ μειδιᾷ, διότι οὐδέποτε ἐγέλα. Ἀλλ' ὁ Λουδοά δὲν ἐγέλα διόλου. Ὁ κατὰσκοπὸς του εἶχε τρέξει ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ ἐπιστάτου καὶ ἀφῆρεσεν ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ἰασπίνου πρὸς τὸν Βελαίρ, ἐπιστρέψας δὲ ἀνέμεινε νὰ ἐξέλθῃ ὁ ὑπουργὸς ἐκ τοῦ κατὰλύματος τοῦ βασιλέως διὰ νὰ τοῦ τὴν ἐγχειρίσῃ.

Ἐν τοσούτῳ ὁ ἐπιστάτης ἔντρομος ἐκέντησε τὸν ἵππον του διεθυνόμενος μετὰ σπουδῆς εἰς Οὐδάρδ' ἀλλ' εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς Βαλενσιέννης ἀπόστασιν συνήντησε τὸν Βελαίρ καὶ τὴν Βιολέτταν, οἵτινες προσήρχοντο, διότι ἀνησυχῶν πολὺ καὶ ἐπεθύμουν νὰ μάθωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τί συνέβαινε. Ἠκολούθει αὐτοὺς μακρόθεν καὶ ὁ Δεβώτ, τρέμων ἐπίσης, ἀλλ' ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς. Ὁ ἐπιστάτης διηγήθη αὐτοῖς τὴν γενομένην κατ' αὐτοῦ βίαν. Ὁ Βελαίρ ἀκράτητος καὶ ἀπελπισίας ὥρμησε τότε εἰς Βαλενσιέννην. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Λουδοά ἐξελθὼν ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ βασιλέως, εὗρε τὸν κατὰσκοπον, ὅστις τὸν ἀνέμενε μετὰ τῆς ἐπιστολῆς.

— Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰασπίνου πρὸς τὸν

Βελαίρ, ὅστις ἀπέθανεν! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοά. Ὁνειρον εἶνε;... Ὅχι! αὐτὸς ὁ ἀχρεὺς ὁ Λαγκομπέρξ θὰ ἐψεύσθῃ!... Καὶ ἡ διαβεβαίωσίς του!... καὶ αἱ λεπτομέρειαι τὰς ὁποίας μοὶ διηγήθη;... Ὡ! θὰ τὸν προσκαλέσω διὰ τοῦ Σερῶν, πρέπει νὰ μοῦ ἀποδείξῃ τὰ δύο τραύματα διὰ τοῦ ξίφους καὶ τὴν μεγάλην πέτραν ὅπου τοῦ ἔρριψεν.

Αἰφνης ὁ Βελαίρ, φθάσας εἰς τὴν πλατεῖαν, διέκρινε τὸν Γεράρδον καὶ τὸν Ἰασπίνον, συνομιλοῦντας πρὸς ἀλλήλους εὐδαιμόνως· εὐθὺς ἐξέβαλε κραυγὴν, καὶ ὤρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Λουδοά, ὅστις εἶδε τότε πρὸ αὐτοῦ ζῶντας καὶ συνηνωμένους τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἄνδρας, ἐξ ὧν πρὸ ἡμισείας ὥρας ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν ἀπαλλαγῇ διὰ παντός.

Ὁ Ἀμούρ, ὡς νὰ εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐκ θρόν, ὑλάκει ἐμμανῶς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὑπουργοῦ, οὗτος δὲ πράγματι, κατὰ εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀφηνίασε καὶ εἰσῆλθεν ἀνακράζων:

— Εἶνε διὰ νὰ παραφρονήσῃ τις!

Ὁ κρότος τῶν βημάτων του καὶ ἡ ἀναφώνησίς του ἔκαμε τοὺς τρεῖς φίλους νὰ στρέψωσι τὴν κεφαλὴν. Ὁ Βελαίρ, ἔντρομος ἐναγκαλιζόμενος τὸν Γεράρδον, ἐψιθύρισεν:

— Ὁ Λουδοά! ἐχάθην!

— Ναί, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἄς φροντίσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ ἐκασφαλίσθωμεν.

— Ἐχάθης! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος με προστατευτικὸν ἦθος; καὶ δὲν εἶμαι ἐδῶ ἐγώ;

Καὶ παραλαμβάνων ἐκ τοῦ βραχίονος ἑκάστον τοὺς φίλου του περιέφερον αὐτοὺς ἡσύχως ἀπὸ τὴν πλατεῖαν.

— Μὰ τέλος πάντων, ἔλεγον καθ' ἑαυτοὺς οἱ δύο νέοι, τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ἰασπίνος;

Αἰφνης ὁ Μανσὼ πλησιάζας πρὸς τὸν Γεράρδον, ἐνεχείρισε πρὸς αὐτὸν εὐρὺν φάκελλον φέροντα ἐπιγραφὴν ἐπ' ὀνόματί του. Ὁ Γεράρδος ἄμα τῷ πρώτῳ βλέμματι ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐγένετο ὡχρὸς. Ἦτο ὁ διορισμὸς του ὡς ὑπολοχαγοῦ εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν.

Ἀκουσίως ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ὡς πράττει τις ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν ὕψιστον διὰ τινὰ μεγάλην εὐτυχίαν. Σκια τις ἠφανίσθη παράτα ἀπ' ἐνὸς τῶν παραθύρων τῶν κειμένων πρὸς τὴν αὐλήν.

— Εἰς ποῖον ἄρα ὀφείλω αὐτὴν τὴν νέαν εὐεργεσίαν; ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος.

— Καὶ πάλιν εἰς τὴν μητέρα σου, ἀπήντησεν ὁ ἄββαξ μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης. Ἀγρυπνεῖ ἐπὶ σοῦ ἀπ' ἐκεῖ ἐπ' αὐτῷ, κύριε Γεράρδε.

Ὁ Γεράρδος ἔκλινε τὸ γόνυ καὶ ἡσπασθὲν τὸ πολὺ τιμὸν ἔγγραφον.

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, εἶπεν ὁ Βελαίρ, ὅστις κατεσκόπευε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν θριαμβεύοντα Ἰασπίνον, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δὲν καλεῖται Λουδοβίκος ΙΔ'.

— Πῶς λοιπὸν καλεῖται; ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ ἄββαξ ἀνησυχῶς, διότι ἐνόμι-

σεν ὅτι ἔμελλε νὰ εἴπῃ ὑπαινιγμὸν τινὰ περὶ τῆς ἰσχύος τῆς μαρκησίας.

— Καλεῖται Ἰασπίνος πρῶτος, εἶπεν ὁ Βελαίρ ἐναγκαλιζόμενος φαιδρῶς τὸν ἄγαθὸν ἄββαξ.

Ὁ Ἰασπίνος δὲν προσεδῆλθῃ τῆς ταῖς αὐτῆς εἰκασίας.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Η'

Καθ' ἣν ὥραν ὁ Μάξιμος Δορξέρ ἐπερίμενε τὴν ἐξαδέλφην του Ἀλίκην εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μπουλώ, ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ διέτρεχε μεγάλους βήμασι τὴν στοάν, ἐν ἣ εὕρισκετο κεκλεισμένος.

Οὐδεὶς ἦλθεν ἵνα ταράξῃ τὴν μοναξίαν του, ἀπ' ἧς ὁ κ. Βορισώφ διέφυγε διὰ τῆς κρυφίας θύρας, καὶ οὕτως ἔσχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἀνέλπιστος καὶ μοιραία σύμπτωσις τὸν ἔρριψεν.

Τρομερὰ ἡ θέσις, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἦτο ἀνευ διεξόδου.

Ἀπὸ τοῦ συνταγματάρχου ἐξήρτατο νὰ φυλάττῃ ἐπ' ἀόριστον τὸν αἰχμαλώτον του, νὰ τὸν φυλάξῃ μέχρις οὗ παραπεταμένον μαρτύριον τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμολογήσῃ ὅ,τι ἠρνεῖτο, ἢ νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ὅ,τι δὴποτε δὲ καὶ ἂν ἀπεφάσιζεν ὁ Ρῶσσος οὗτος, ὁ Ροβέρτος ἦν ἀπολλοῶς, ἐπειδὴ ἐπρωτίμα κάλλιον ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ ζήσῃ ἄτιμος, διότι ἠσθάνετο ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορξέρ ἤθελεν ἐπὶ τέλους τὸν θεωρήσῃ ἔνοχον, ἐὰν δὲν ἔσπευδε πρὸ αὐτῆς νὰ δικαιολογηθῇ.

Καὶ τί δὲν εἶδε διὰ μίαν ὥραν ἐλευθερίας; Ἐκαστον ἀπερχόμενον λεπτόν τῷ ἀφῆρει καὶ μίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, τὸ δὲ μονότονον τικ-τικ τοῦ ἐκκρεμοῦς, τὸ ὁποῖον ἐμέτρα τὸν χρόνον εἰς τὴν πολυτελεῖ τὰ τὴν φυλακὴν, τῷ ὑπενθύμιζεν ἀπαύστως ὅτι ἡ περιστάσις νὰ ἴδῃ τὴν Ἀλίκην ἀρίπτατο ἀνεπιστρεπτί.

Μυριάκις ἐκουσίως ἤθελε διακινδυνεύσει τὴν ζωὴν του, ἵνα μὴ καθυστερήσῃ εἰς τὴν συνέντευξιν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ἀλλ' οὐδὲ τὸν τρόπον εἶχε κἂν δι' οὗ νὰ ἐπιχειρήσῃ κινδυνώδη δραπετεύειν. Ἐξέφευγον ἄλλοτε τῆς Βασιλλίης, καὶ ἐκφεύγουσιν ἔτι ἐνίοτε τῶν σημερινῶν φυλακῶν, ἂν καὶ ἡ τέχνη τῆς κλειτροποιίας ἔκαμε γιγαντιαίας προόδους ἀπὸ ἐκαστονταετίας.

Δὲν δραπετεύουσιν ὅμως οἰκίας διατεταγμένης, ὡς ἦτο τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Βορισώφ, ἀλλ' οὐδ' ὁ δεσμοφύλαξ ἀφίνει νὰ τοῦ διαφύγῃ ὁ κρατούμενος, ὅτε μάλιστα ἔχει προσωπικὸν συμφέρον εἰς τοῦτο,

καὶ ὅτε πρὸ πάντων βοηθεῖται ὑπὸ φυλάκων κατωτέρων, ἀλλὰ πολυχρήμων καὶ ἐμπίστων.

Αἱ θύραι τῆς βιβλιοθήκης ἦσαν καλῶς κεκλεισμέναι καὶ βεβαίως ἡ ἐπαγρύπνησις δὲν ἔλειπεν ἔξω· τὰ πρῶθ' εἰς δεκαπέντε ποδῶν ὕψος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐφαινοντο ἀπρόσιτα, καὶ ἐὰν κατῴρθου νὰ τὰ φθάσῃ τις, ἤθελεν εὐρεῖ ἔξοδον εἰς τὸν κήπον περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑψηλῶν τειχῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἤσθάνετο ὅτι τῷ ἦτο δύσκολον νὰ ὑπερνικήσῃ τὸσας δυσκολίας, ὅτε δὲ ἤκουσε τὸ ὠρολόγιον ἔχουν τρεῖς ὥρας, κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας.

Τετέλεσται. Ἡ Ἀλίκη ἀπώλετο δι' αὐτόν. Τί τῷ ἐνδιέφερε νῦν ἂν ἔμενεν αἰχμάλωτος τοῦ συνταγματάρχου; Ἐρρίφθη ἐπὶ τινος διβανίου, παρὰ τὴν ἐστίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ παραδεδομένος εἰς τὴν φυσικὴν ἐκείνην νάρκωσιν, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ πάντοτε τὰς μεγάλας ἠθικὰς κρίσεις.

Πόσον χρόνον ἔμεινεν οὕτως, οὐδέποτε ἠννόησεν.

Ἡ νύξ κατέφθασεν, ὅτε κρότος ἀνοιγόμενων θυρῶν τὸν ἐξήγειρε τῆς νάρκης, εἰς ἣν ἦτο βεθυημένος.

Δύο ὑπηρετὰι τοῦ συνταγματάρχου εἰσῆλθον διὰ τινος τῶν κρυφίων τούτων θυρῶν, ὑπηρετὰι μὲ μύστακας μεγάλους, ὑπηρετήσαντες ἄλλοτε εἰς τὸν ρωσσικὸν στρατόν, καὶ κομίζοντες τράπεζαν ἐτοίμην.

Ὁ Ροβέρτος ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα διὰ νὰ τοῖς εἴπῃ νὰ τὸν ἀφῆσωσιν ἡσυχον, ἀλλὰ πρὶν ἔτι ὁμιλήσῃ τῷ ἐπὶ ἤλθεν ἡ σκέψις.

Ἐσκέφθη, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ἐξέτελουν βεβαίως παραγγελίαν, ὅτι πιθανὸν δὲν ἠννόουν τὴν γαλλικὴν, ἢ ἂν τὴν ἠννόουν, ἔλαβον διαταγὰς νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται ἂν τοῖς ὠμίλουν.

Καὶ συνεπέρανεν ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ μὴ τοῖς ὁμιλήσῃ ἀνωφελῶς· πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ἐπεινα πολὺ μὴ φαιγῶν ἄλλο τι ἀπὸ τῆς πρωίας, ὅτε ἔπιεν τὴν σοκολάταν.

Καὶ διὰ τὴν ν' ἀρνηθῇ τὸ δεῖπνον τοῦ συνταγματάρχου; Ἡ κινδυνώδης αὕτη ἀντίστασις εἰς οὐδὲν θὰ τὸν ὠφέλει, ἀφοῦ ἀργὰ ἡ γρήγορα ἤθελεν ὑποχωρήσει εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ σώματος, μὴ καταστελλομένης ὑφ' οὐδεμιᾶς ταραχῆς ἢ θλίψεως.

Εὐλόγως λοιπὸν καὶ ἐξ ἀνάγκης ἀπεφάσισε νὰ δειπνήσῃ μετὰ δεκάωρον νηστείας· καὶ δὲν ἠμπόδισε τοὺς Ρώσσους θεράποντας νὰ παραθέσωσι τὴν τράπεζαν παρὰ τὸ πῦρ.

Ἐνῶ δὲ κατεγίνετο νὰ τρώγῃ, δύο ἄλλοι ὑπηρετὰι, ὅμοιοι καθ' ὅλα πρὸς τοὺς πρώτους, ἔστρωσαν κλίνην τοῦ στρατοπέδου, ἀλλὰ πολὺ προτιμότεραν τῆς τῶν Ρώσων ἀξίωματικῶν.

Ἡ σιδηρὰ αὕτη κλίνη ἐπιστρώθη διὰ παχέων στρωμάτων καὶ μαλακῶν καλυμμάτων.

Ὁ Ροβέρτος εἶδεν ὅτι ἔφερον ὡσαύτως ἅπαντα τὰ χρειώδη πρὸς εὐπεπισμὸν κομποῦ ἀνδρός.

Ὁ συνταγματάρχης περὶ πάντων ἐφρόντισεν.

— Φαντάζεται πῶς θὰ μὲ φυλάξῃ πολὺ ἐδῶ μέσα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ αἰχμάλωτος. Θὰ δὴ πῶς ἀπατάται. Πρέπει ἢ νὰ φύγω ἀπὸ δ' ἢ ν' ἀποθάνω.

Τὸ γεῦμα τοῦ κυρίου μαρκησίου εἶνε ἐτοιμον, εἶπε μετὰ σοβαρότητος τελείας, ὁ ἕτερος τῶν ὑπηρετῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἦτο μαρκήσιος δὲ Καρνοὲλ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ δὲν προσέλαβε τὸν τίτλον τοῦτον, ἂν καὶ νομιμώτατα τῷ ἀνῆκεν. Ἡ ἐκπληξίς του λοιπὸν ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν ἤκουσε νὰ τὸν προυσαγορεύωσιν οὕτω.

— Αὐτὸς ὁ Βορισὼφ ἔξυρει πῶς εἶμαι μαρκήσιος, ἐσκέφθη. Περιέργον.

Καὶ ἔλαβε θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν, ὥσανεῖ ἦτο προσκεκλημένος ὑπὸ τινος φίλου.

Δὲν τῷ ἐσύμφερε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ ἑνὸς ὑπηρετῆν.

Τὸ γεῦμα παρετέθη κατὰ τὸν ρωσσικὸν τρόπον.

Παρὰ τὸ πινάκιόν του ὑπῆρχεν ὁ κατάλογος τῶν παρατεθεισῶν φαγητῶν, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος οὐδὲ βλέμμα κἂν ἔριψε πρὸς αὐτόν, καὶ ποτήρια διαφόρων εἰδῶν καὶ μεγεθῶν.

Διάφορα διεγερτικὰ τῆς ὁρέξεως, μετὰ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχε τὸ ἐθνικὸν γαβιάρι.

Ἡ ὑπηρεσία καὶ ἡ παρουσίασις τῶν φαγητῶν ἐγένετο κατὰ τὴν γαλλικὴν ἀριστοκρατικὴν ἐθιμοτυπίαν.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ ὀλίγον ἐτίμησε τὴν μαγειρικὴν τοῦ συνταγματάρχου καὶ μόλις ἐγένετο ἀπὸ τῶν ἐξαισιῶν οἶνων του.

Ἐφαγε καὶ ἔπιεν ὅσον ἦν ἀρκετὸν διὰ ν' ἀναλάβῃ δυνάμεις, καὶ ἅμα ἐπέρανε τὸ δεῖπνόν του, ἠγέρθη, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς τοὺς ὑπηρετὰς.

Ἐννόησαν οὗτοι καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ τράπεζα ἀνηγέρθη καὶ ἀντεκατέστη διὰ μικροτέρας τραπέζης, στηριζομένης ἐφ' ἐνὸς ποδός, ἐφ' ἧς σιμοδάρ μετὰ τῶν παρκαλουθημάτων του.

Οἱ βωβοὶ τοῦ σεραγίου δὲν ἤθελαν ὑπηρετεῖν τοσούτῃ σιωπηλῶς.

Ὁ Ροβέρτος, ἀπαθὴς πάντοτε, ἀφῆκε τοὺς εὐφρεῖς τούτους δούλους ν' ἀπέλθωσι, καὶ ἔμεινε πάλιν μόνος εἰς τὴν εὐρεῖαν ἐκείνην στοάν, ἥτις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς φυλακὴ του.

Τὸ πῦρ ἐσπινθίριζε, τὰ κηρία ἠκτινοβόλουν, τὸ ὕδωρ ἐκόχλαζεν εἰς τὸ ἀγγεῖόν του, καὶ ἡ γλυκεῖα καὶ διαπεραστικὴ ὁσμὴ τοῦ τείου ἐπλήρου τὴν θερμὴν ἀτμοσφαῖραν.

Οὐδὲν ἔλειπεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ἐξέπληκτος διασκευασθέν, ὅπως κοιμηθῇ τις ὀνειρευόμενος ἑλπίδα καὶ εὐτυχίαν.

Καὶ ὁ Ροβέρτος μετὰ πικρὰς ἐσκέπτετο, ὅτι οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ ἐλπίσῃ, οὐδ' εὐτυχίαν ν' ἀναμείνῃ.

Τῇ προτεραίᾳ ἀκόμῃ, ἐν τῷ ψυχρῷ καὶ γυμνῷ δωματίῳ τοῦ ξενοδοχείου, εἰσερχόμενος εἰς Παρισίους, ἐδύνατο νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ Ἀλίκη ἤθελε συγκατανεῦσαι νὰ τὸν ἀκούσῃ,

ὅτι τὸν ἠγάπα πάντοτε, καὶ θὰ τὸν ἐσυγχώρει.

Ἦδη τὸ πᾶν τετέλεσται. Ἀνεμέτρα τὸ βάθος τοῦ βαράθρου, τὸ ὅποιον πρὸ τῶν ποδῶν του ἠνοιγέτο, καὶ ἐφαντάζετο ὅτι χεὶρ ἀόρατος τὸν ὤθει πρὸς αὐτό, ἵνα τὸν κρημνίσῃ. Μυριάκις προτιμότερος ὁ θάνατος ἢ ἡ ἀτιμία καὶ ἡ ὕχρετο ν' ἀποθάνῃ.

Τῷ ἐπῆλθε μάλιστα κατὰ νοῦν ὅτι ὑβριζόμενος ὁ συνταγματάρχης ἴσως ἠναγκάζετο νὰ μνηομαχῇσῃ, ἢ τοῦλάχιστον ἐκδικούμενος νὰ φονεύσῃ τὸν αἰχμάλωτόν του.

Ἀκριβῶς δέ, καθ' ἣν στιγμὴν τοιαῦτα ἐσκέπτετο, εἰσῆλθεν ὁ συνταγματάρχης διὰ τῆς κρυφίας θύρας.

Ἐπροχώρησε μειδιῶν καὶ τόσον ἤρεμος, ὅσον ἐφαίνετο ὀργισμένος ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ.

— Καλησπέρα, κύριε, εἶπεν εὐθύμως. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε παράπονον κατὰ τῶν ἀνθρώπων μου, καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι σὰς ἀφῆκα μόνον τόσῃν ὥραν.

Εἶχα σήμερὰ πολὺ σπουδαίας ὑποθέσεις νὰ κανονίσω, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησα ὅτι εἰσθε ξένος μου, καὶ ὅτι τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας μοὶ παραγγέλλουν νὰ σὰς κάμω συντροφίαν.

Ἀπόψε εἶμαι προσκεκλημένος, ἀλλ' ἔχω καιρὸν νὰ μείνω μαζὺ σας νὰ πάρωμε τὸ τσάι μας καὶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν.

Ὁ Ροβέρτος ἦν ὡχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἐζήτησε ὕδριν, ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τὰς αὐθάδεις ταύτας φιλοφρονήσεις, καὶ δὲν εὗρισκε τὴν κατάλληλην.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Βορισὼφ ἔλαβε καθισμὰ καὶ ἔστριψε σιγάρον ἐκ καπνοῦ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐφόρει τὴν ἐπίσημον στολὴν τῶν παρουσιάσεων καὶ λευκὸν λαίμοδέτην, ἦτο δὲ κατάφορτος ἐκ ταινιῶν, ἀστέρων καὶ σταυρῶν.

— Ναι, ἐπανέλαβεν, εἶμαι προσκεκλημένος εἰς τὴν ἐορτήν, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τῶν πρώτων οἰκονομολόγων. Εἶναι ὁ Τραπεζίτης τῆς πρεσβείας μας καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ μὴν ὑπάγῃ.

Καὶ ὅμως ἐπειδὴ ἀπεχθάνομαι φοβερὰ αὐτὰς τὰς διασκεδάσεις, θὰ ἐπροτίμων νὰ μείνω μαζὶ σας, ἂν δὲν ἦμην βεβαίως ὅτι θὰ συναντήσω εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν πρόσωπα γνωστά σας... τὸν κύριον Δορζέρ καὶ τὴν ἀξιολάτρευτον κόρην του.

— Θὰ δῆτε τὸν κύριον Δορζέρ! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος. Καὶ μήπως θὰ τοῦ πῇτε ὅτι μ' ἐλκύσατε εἰς παγίδα μὲ τρόπον, διὰ τὸν ὅποιον τίμιος ἄνθρωπος ἤθελεν ἐρυθρίσαι;

Τὸ ὕψος ὡς καὶ οἱ λόγοι ἦσαν ἐπιθετικοί, καὶ ὁ Ροβέρτος ἀνέμενεν ἀπάντησιν ὀργίλῃν.

Ὁ συνταγματάρχης ὅμως οὐδαμῶς σφοδρώθη.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἀφ' ὅσα θὰ εἴπωμεν ἀπόψε οἱ δύο μας, εἶπεν ἡσύχως.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Θὰ ἐννοήσετε ἀμέσως, ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε. Καὶ ἐν πρώτοις, πιστεύσατέ

με, φίλε μου, μὴ θέλετε νὰ γεννήσετε ἔριν μεταξὺ μας· βλέπω ὅτι ἐκεῖ τείνετε, ἀλλὰ σὰς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχετε· εἰς ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ πῆτε, πάντοτε θὰ διατηρῶ τὴν ψυχραιμίαν μου. Εἶνε καὶ πως δύσκολον, τὸ ὁμολογῶ, ν' ἀκούσω ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἡ ὀργὴ σὰς ἀναγκάζει νὰ λέγετε. Δὲν εἶμαι πολὺ ὑπομονητικὸς, καὶ εἰς ἄλλην περίστασιν δὲν ἤθελα τὸ ἀνεχθῆ.

Ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν πρὸκειται περὶ σοβαρῶν ὑποθέσεων καὶ σὰς εἰδοποιῶ ὅτι δύναμαι ὅ,τι καὶ θέλω.

Τώρα σὰς ἐπανέλωμεν εἰς τὸν κύριον Δορξέρ, τὸν εἶδα σήμερον καὶ αὐτὸς μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν αὐτόν.

— Τὸν εἶδατε! λοιπὸν ἔξυρε πῶς...

— Δὲν εἰξέυρει τίποτε.

— Δὲν μὲ κάμετε νὰ πιστεύσω, ὅτι δὲν τοῦ ὁμιλήσατε διὰ μέ;

— Τοῦ ὁμιλήσα καὶ θὰ σὰς εἶπω ἀκριβῶς τί μεταξὺ μας ἐλέχθη.

Ὁ κύριος Δορξέρ δὲν μ' ἐπερίμενεν. Ἦ γνῶσις ὅτι ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους καὶ ὑπέθετεν ὅτι ἔτρεχα κατόπιν σας εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ ἄλλου.

Τοῦ εἶπα ὅτι σὰς ἐζήτησα εἰς τὴν Βρετάνην, ὅτι δὲν σὰς εὗρηκα καὶ ἤμην βέβαιος πῶς δὲν ἐφύγατε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἢ ἂν ἐφύγατε δι' ὀλίγον καιρὸν πῶς ἐπιστρέψατε πάλιν.

Τοῦ εἶπα λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν, ὅχι ὅλην, ἀλλ' ἂν ἔλθῃ περίστασις θὰ τοῦ εἰπῶ καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ὡς τῆς οὐρανίας ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀπείρου ἀνοχῆς, ἡς ἦτο ἀνάξιος ὁ Λέων! Τὴν πατρικὴν καρδίαν ἐκλόνισε παλμὸς χαρᾶς καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γέροντος ἀνέβλυσε δάκρυ, ὅταν περιεπτύσσετο τὸν υἱὸν τοῦ ἐπανερχόμενον, καὶ ἀπέθετεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ τὸ φίλημα τῆς στοργῆς. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἠλπιζε περὶ τοῦ Λέοντος περισσότερα τῆς κυρίας Ροδίου· δὲν ἠσθάνετο αὐτὸς ἀσθενέστερον τὸ αἶσχος τῆς ἀτιμώσεως· δὲν τον συνεχίνει ὁ λιγώτερον τὸ πλῆγμα τῆς ἀκατονομάστου ἐκείνης διαγωγῆς. Ἀλλὰ τί θὰ ἔμενεν εἰς τὸν ἐσκοτισμένον υἱὸν τοῦ ἐάν τιν ἀπέλειπε καὶ ἡ ἀκτὶς τῆς πατρικῆς ἀγάπης; μετανενοημένος — τίς οἶδε — διὰ τὸ παρελθόν, ἐν προσέκρουσιν ἐπὶ πάγῳ ἀδιαφορίας καὶ ἐπιπτε, μὲ τί δυνάμεις θ' ἀνηγείρετο; οἰκτερίμων καὶ κατασιγάζων τὸν ἐγωισμόν του ὁ προσβεβλημένος πατήρ, δὲν ἔπρεπε νὰ τον ἀφήσῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην. Τίς οἶδε πόσον θὰ ἐβάρυνε τότε ἐν δάκρυ χαρᾶς καὶ ἐν φίλημα!

Ἡ κυρία Ροδίου ἐθυσιάζετο ἄλλως. Ἐκείνη ἐνέκλειε τὸ ἄλγος ἐντὸς τῆς, κατέστρεψε τὴν ὑγίαν τῆς, ἀπέβησεν ἐνεκὰ τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἀλλ' ἀπαξ καὶ ἡ τελευταία περὶ αὐτοῦ ἐλπίς ἀπέπτη, οὔτε λέξιν παρηγορίας κατεδέχθη νὰ ἐκστομίσῃ, οὔτε στιγμὴν ἀνοχῆς καὶ συγκαταβάσεως ἤξιωσε νὰ τῷ παρασχῇ, κατασιγάζουσα τὴν φωνὴν τῆς καρδίας, ἔτοιμος πάντοτε νὰ ποθᾶν, ὑπερήφανος ἐν τῷ σπαργμῷ τῆς, ἀξιοπρεπὴς ἐν τῇ θυσίᾳ τῆς. Οὕτως ἡ μήτηρ, ὡς μήτηρ, ἡγάπα περισσότερον· ἀλλ' ἤξευρε νὰ μὴ το δεικνύῃ.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Λέων μετέβη διὰ τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου εἰς τὴν ἐν Πατησίοις οἰκίαν. Μεταμφιεσθεὶς ἐκ τοῦ προχείρου δι' ἐπιπροσθέτου λευκοῦ μύστακος καὶ παραλλάξας τὴν στάσιν καὶ τὴν φωνήν, ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, ἐζήτησε τὴν κυρίαν Δυβάλ. Ἡ χαρὰ τῆς ἀγαθῆς παιδαγωγοῦ ὑπῆρξεν ἴση τῇ ἐκπλήξει ὅταν, ἀντὶ τοῦ ἀγγεληθέντος ἀγνώστου, ὑπεδέχθη τὸν Λέοντα Ροδίον. Ἡ Βασιλικὴ διήρχετο κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς εἰς τὸν κήπον τὰς ὥρας τῆς ἀπτικῆς ἐσπέρας.

— Αὐτὸς ὁ κήπος! ἔλεγεν ἡ κυρία Δυβάλ τοῦ λόγου συμπεσόντος, κοντεύει νὰ τὴν καταντήσῃ ρομαντικὴν ὡς ἀναγνώστριν μυθιστορημάτων· οἱ κήποι καὶ αἱ ἐξοχαὶ ἐν γένει τῆς πολυτελείας ἔχουν αὐτὴν τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν, ἐν ᾧ ἀπὸ κτήματα, τὰ ὅποια καλλιεργεῖ κανεὶς διὰ τοῦ ἰδρωτός του καὶ ἐξ ὧν ἀποζῇ, δύναται νὰ περιμεινῇ τὸ ἐναντίον ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα.

— Ἐν τούτοις κ' ἐγὼ θὰ συνομώσω ἀπόψε μετὰ τοῦ κήπου καὶ μεθ' ὑμῶν ἀκόμη, διὰ μίαν ρομαντικὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποίαν θὰ κάμω εἰς τὴν Βασιλικήν, εἶπεν ὁ Λέων.

— Καὶ ποῖον εἶνε ἄρα γε τὸ σχέδιόν σας;

— Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι δὲν θ' ἀναγγεῖλετε εἰς κανένα τὴν ἀφίξίν μου καὶ τὴν ἐδῶ παρουσίαν μου.

— Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος ὅλων τῶν προφυλάξεων σας; σὰς το ὑπόσχομαι. Κατόπιν;

— Τὸ κατόπιν ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν τύχην· ἐγὼ θὰ κρυφθῶ τώρα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βασιλικῆς καὶ θὰ ζητήσω τὴν καταλληλοτέραν στιγμὴν καὶ τὸν τρόπον νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρός τῆς· ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκπλήξεως, βλέπετε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν περιστάσεων.

— Προσέξατε ὅμως νὰ μὴ τρομάξετε τὸ κορίτσι!..

Μὴ φοβεῖσθε, κυρία Δυβάλ· ἡ ἐρῶσα ψυχὴ ἔχει πολὺ ἀνεπτυγμένην τὴν προκίσθησιν· εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐν ᾧ ρεμβάζει εἰς τὸν κήπον, προαισθάνεται ὅτι θὰ ἴδῃ κήποιον προσφιλὲς πρόσωπον ἀπόψε. Ἡ apparition μου δὲν θὰ ἔχῃ δυσάρεστους συνεπείας· ἡ συγχάσετε ὅπως δῆποτε αὐριον τὸ πρῶτ' ἂν σας διηγηθῶ τὰ καθέκαστα.

Εἰς τὴν ἀξιόλογον κυρίαν Δυβάλ δὲν ἐφάνη εὐλογος — πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν — ἡ μελετωμένη διανυκτέρευσις τοῦ Λέοντος ἐν τῷ δωματίῳ τῆς νεάνιδος. Ἀλλ' οὐδὲν δικαίωμα ἀρνήσεως ἢ παρατηρήσεως εἶχεν ἐν τῇ ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς ἐποπτεία ὅσον μεγάλην θέσιν κατεῖχεν αὐτῇ, ὁ Λέων κατεῖχε μεγαλητέραν. Παρέδωκε τὴν παρθένον εἰς τὴν γηραιὴν κυρίαν νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους δι' αὐτόν· τί πλέον, ἢ τί ἔλαττον ἐζήτη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην;

Ἐκαληνύκτισε λοιπὸν ταχέως τὴν κυρίαν Δυβάλ ὁ Λέων καὶ ἀνῆλθεν ἀνενόχλητος εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. Προῦχώρησεν ἐπὶ μικροῦ διαδρόμου, ἀσθενῶς φωτιζομένου ἐξ ὀλίγων ἀκτίνων τοῦ λαμπτήρος τῆς κλίμακος, καὶ ἔστη ἐνώπιον θύρας κεκλεισμένης. Τὴν ὥθησεν. Ἡ μυσηριώδης καὶ γλυκεῖα εὐωδία τοῦ παρθενικοῦ ἐνδιαϊτήματος ἐθώπευσεν ἀμέσως τὴν ὀσφρησίν του· ὁσμὴ ἀόριστος ἐκ μύρων καὶ φιαλιδίων καὶ κόνεων καὶ σαπῶνων καὶ ἀγνότητος καὶ παρθενίας· ἀλλ' ἐλαφρὰ, κατευναστική, ἐξαγγέλλουσα μακρόθεν τὸ ἱερὸν τοῦ χώρου ἀφ' οὗ ἀναδίδεται, ἡρέμα εισδύουσα διὰ τῶν μυκτῆρων, ἀλλὰ συναρπάζουσα ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν, ἐν αἰσθήματι δέους καὶ λατρείας. Νομίζεις ὅτι ἡρωμάτισε τὸ δωμάτιον τὸ σῶμα τῆς κόρης τὸ ἄβρόν, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἡ λευκοτάτη, καὶ ἡ πνοή τῆς ἡ μυροβόλος, ἐξ ὧν εὐωδιάζεν καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς ἀκόμῃ, ὡς ἡ ἀνοδοχὴ, ἡ διαφυλάττουσα ἐπὶ μακρὸν τοῦ ρόδου τὴν εὐωδίαν...

Ρίγος ἠσθάνθη ὁ Λέων εἰσερχόμενος, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἡ πρώτη φοβὰ. καθ' ἣν εἰσῆρχετο· μήπως τὸ ρίγος ἐμαρτύρει ἀκουσίως βέβηλόν τινα σκοπὸν; Τὸ δωμάτιον ἦτο μάλλον σκοτεινόν· διεκρίνοντο ἀμυδρῶς ἐντὸς τοῦ ἡμίφωτος βεβιασμένα καὶ συγχεόμενα τὰ ἐπιπλά του· ἀόριστόν τι καὶ ἀνεπαρκὲς φέγγος εἰσῆρχετο διὰ τριῶν παραθύρων — τῶν δύο ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ τοῦ τρίτου ἐπὶ τῆς ἄλλης — κεκαλυμμένων διὰ μακρῶν παραπετασμάτων καὶ βλεπόντων πρὸς τὸν κήπον. Ὁ Λέων ἐκλείσεν ὀπισθεν τοῦ τὴν θύραν· φῶς δὲν ἦναψε χάριν προφυλάξεως. Διηυθύνθη πρὸς ἐν τῶν παραθύρων, ἐκλείσεν ἡρέμα τὰ δρύφρακτα καὶ τὰ ὑαλῖα, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ ἀφορμὴν νὰ πλησιάσῃ τὸ παράθυρον ἐκεῖνο πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἡ Βασιλικῆς, καὶ ἐκρύβῃ ὑπὸ τὰ παραπετάσματα. Διὰ τῶν κενῶν τῶν δρυφράκτων διεσκέδαζε βλέπων τὴν σελήνην ἀνατέλλουσαν.

Μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὸν διαδρόμον καὶ διάλογος χαμηλόφωνος παρὰ τὴν θύραν. Ἦτο ἡ Βασιλικὴ μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς. Ἡ θύρα ἔτριξεν ἐλαφρῶς καὶ ἡ νεανὶς εἰσῆλθεν, ἐν ᾧ ἀπῆντα διὰ τῆς ἀργυροῦχου φωνῆς τῆς ἐν ὄρι πρὸς τὴν θαλαμηπόλον, ἐρωτώσαν ἂν θέλῃ φῶς.

Ἠγάπα νὰ μὲν ὀλίγον εἰς τὸ ἡμίφως τὸ ἡδυπαθές, καὶ κατόπιν νὰ ἀνάπτῃ φῶς μόνη τῆς.